

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

De Sacramentis

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1650

Cap. 20. Quænam accidentia maneant in Eucharistia, & an possit defendi
manere sola intentionalia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38948

CAPVT. XX.

*Quenam accidentia maneat
in Eucharistia, & an pos-
sit defendi manere sola in-
tentionalia.*

268 **Q**uidam recentio-
res eruditi atque
acuti putarunt probabile, nil
remanere physicum & reale
in Eucharistia ex accidentibus
panis, & vini. Quamuis verò
Concilium Constantiense dā-
net hunc articulum Vuicles-
fi, *accidentia panis non manent
sine subiecto in hoc Sacramento,*
respondent, damnari illum in
sensu heretici, qui contende-
bat ea manere cum subiecto;
non autem in sensu ipsorum,
qui

qui negant manere vtrum-
uis; Concilium verò Triden-
tinum vbi ait *manentibus spe-*
ciebus &c. commodè expli-
cari posse de apparentia, &
de speciebus intentionalibus,
quæ existunt in aere, & in
sensibus circumstantium. Id
autem quod habetur aut
in quibusdam Concilijs Pro-
vincialibus, aut in lectioni-
bus officij, aut in Catechi-
smo, solùm inducere probabi-
litatem.

269 Has verò species pri-
mò ità explicant, vt sint verè
species corporis Christi non
autem vllò modo relictæ ab
accidentibus panis, & vini. Exi-
stunt enim, inquiunt, in corpo-
re Christi tales particulae, quæ
seorsim ab alijs acceptæ possēt

S per

per species sui excitare omnes illas sensationes, quas in Eucharistia experimur. Præterea aiunt, esse proprietatem corporis gloriosi posse modificare suam apparentiam prout vult ex S. Thoma 3. p. *quæst.* 54. *art. pri. ad secundum & tertium* Addunt secundam explanationem, scilicet, conseruari solas species intentionales panis, & vini; sicut ait S. Thomas 3. p. *quæst.* 76. *art. 8.* quando in Sacramento apparet caro, vel puer, tales apparitiones contingere ex parte videntium, quorum oculi sic immutantur ac si ea viderent; non ex parte obiecti; Neque per hoc sequi deceptionem vt in præstigijs; Nam per eas apparitiones carnis, vel pueri à Deo tunc manifeste-

nifestari veram existentiam ibi
corporis Christi; Atqui vt ait
Augustinus *lib. 2. de quæstio-
nibus Euangelistarum cap. vl-
timo*, cùm fictio refertur ad a-
liquam significationem non
est mendacium, sed figura
veritatis,

270 Sed hæc refelluntur.
Et primò quidem prior solutio,
quia si verba Scripturæ, & Cō-
ciliorum deberent sumi solita-
riè, & prout præscindunt à cir-
cumstantijs, omnia forè essent
æquiuoca (sicut etiam reliquæ
enunciationes humanæ) atque
adeò nullam præberent certi-
tudinem. At ex circumstan-
tjjs patet, Tridentinum nomi-
mine *specierum* intellexisse ac-
cidentia sensibilia quæ antea
erant in pane. Primò quia

colligit suam definitionem ex eo quòd Christus *id quod sub specie panis offerebat corpus suū esse dixit*. At *ly id quod*, designās *ly hoc enūciatum à Christo*, denotat aliquid permanens ab initio ad finem enunciationis in ordine ad quod desumatur talis hæcceitas. Quis enim dicat, verum enunciari à ioculatore qui præferens pictā pagellam A. initio enunciationis, interim occultè supponat pagellam B. dum dicit; *hæc est pagella B?* Secundò, & clariùs idem refellitur ex illa voce *manentibus*, non enim dicuntur manere ea quæ antea ibi non erant, hoc est illa accidentia corporis Christi & species intentionales ab his emissæ. Tertiò tam Florentinū, quàm Tridentinū.

den.

dentinum definiunt, totum
Christum contineri *sub singulis*
cuiusque speciei partibus separa-
tione facta. At nulla fieret se-
paratio, si nulla ibi essent ac-
cidentia panis quæ diuideren-
tur. Huc etiam spectat illud
Pauli. *Panis quem frangimus*
participatio corporis Dominio
est. Nam in ea sententia nil
frangeremus. Pariter non de-
buisset idem Paulus dicere, *sic*
de pane illo edat, nam proposi-
tio *de* quando non significat
emanationem, aut motum,
significat accipere partem de
toto; Cùm vero Christus totus
sumatur ab omnibus, utique
si nihil est ibi præter Christum,
nihil est de quo edi possit. De-
nique propositiones Scripture,
& Conciliorum sunt de fide

in eo sensu, in quo illas concorditer, & indubiè fideles intellexerunt, aliòquin Ecclesia tota, quæ est multitudo fidelium, falleretur. At omnes fideles ità intellexerunt verba Scripturæ, & Tridentini vt gustando, odorando, tangendo &c. putauerint se experiri accidentia præcedentia in pane, & non quæ sunt propria, & inherentia in carne, & sanguine Christi.

271 Aduersùs autem illam posteriorem explicationē, quin veriùs aduersus vtramq. est, quomodocumque contingeret bi non esse vera accidentia panis, & vini, deceptum iri sensus, vel certè intellectum per sensus: quod licèt non repugnet in ordine ad aliquam

quam

quam experientiam breuem,
& vnius vel alterius; repugnat
tamen in ordine ad aliquam
experientiam longissimam, &
communem; si enim ex vi ta-
lis experientiæ non possemus
colligere veras figuras, & en-
titates obiectorum sensibiliũ,
vtique pariter liceret formida-
re, an dentur Coelum, & Ter-
ra, an dentur alij homines; de-
nique an dentur omnia ea, de
quibus nemo sanæ mentis po-
test non esse certissimus.

272 Et ratio à priori est,
quia cum auctor naturæ de-
derit homini sensus tanquam
instrumenta acquirendæ scien-
tiæ, quæ reddit intellectum
imperturbabilem, debuit con-
stituere aliquam experientiã
sensuum cum qua implicet

S 4 con-

contradictionem coniungi falsitatem; & hæc est illa experientia continuata, vniuersalis, & vniformis, quam diximus. Ideò sapienter docet D. Thomas 3. *partæ quæst.* 76. *art.* 8. immutationem esse ex parte potentia, non ex parte obiecti; quando vni videtur sub specie carnis vel pueri, alijs tamen videtur sicut & prius sub specie panis, vel quando eidem ad horam videtur sub specie carnis, vel pueri, & postmodum sub specie panis: Secus tamen contingere quando illa apparentia est vniformis respectu temporũ, & personarum. Cuius disparitatis rationem supra exposuimus, quia certitudo in omnibus apparentijs primi generis nõ est necessaria ad scientiam
hu.

humanam, sicut in apparentijs secundi generis. Et ideò experimur per illas priores nō reddi intellectum itā imperurbabilem, sicuti per posteriores.

273 Neque obstat, quod Patres frequenter dicant, in hoc Sacramento sensus falli. Patres enim non loquuntur tunc in rigore philosophico, in quo hanc sensuum deceptionē negavit D. Thomas, sed in communi usu loquēdi, in quo dicimus falli sensus quando vidēt aliquid quod frequentissimè est coniunctum cum alio prædicato, ac proindè quod præbet fundamentum intellectui opinandi coniunctionem illius alterius prædicati, quæ tamē tunc re ipsa nō detur. Sic

S § dici-

dicimus falli sensum à pictura
exprimente colores vuæ, vel
ab histrione exprimēte mugitū
bouis, aut latratum canis,
non quia totum id quod tunc
sentitur, nō sit verum, sed quia
non connectitur hic & nunc
cum alia re, cum qua solet con-
necti, adeòque cum qua con-
nexum creditur; hoc est cum
hoc quod est, esse veram vuā,
aut vocē bouis vel canis. Hæc
tamen ipsa occasio falsitatis
quam sensus præbent intelle-
ctui in hoc Sacramento, non
posset passim permitti à Deo
nisi admonuisset homines de
hac re per suam reuelatio-
nem, vt suprà notauimus ex
D. Thoma.